

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 listopada 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku P. W. z dnia 07-09-2022 r. odmówił mu prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 12-08-1989 r. K. W..

Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 8-11-2022 r. ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy, ale niezdolność ta nie powstała przed 16 rokiem życia, tj. przed 15-02-1999 r. ani w trakcie nauki tj. od 15-02-1999 r. do 15-02-2008 r.

Brak jest zatem prawa do przyznania renty rodzinnej, ponieważ całkowita niezdolność do pracy powstała po ukończeniu 25 roku życia.

(decyzja – k. 12 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł P. W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że P. W. posiada prawo do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 12.08.1989 r. K. W., z uwagi na fakt, iż całkowita niezdolność do pracy P. W. powstała przed zakończeniem okresu nauki, tj. przed 15.02.2008 r.

Zaskarżonej decyzji zarzucono:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia w postaci:

- ustalenia, iż całkowita niezdolność do pracy powstała u P. W. po ukończeniu przez niego 25 roku życia, podczas gdy z dokumentacji medycznej skarżącego, w szczególności z Karty informacyjnej nr (...) (...) Centrum (...) z dnia 23.05.2011 r. oraz wyniku badania genetycznego (...) z 11.05.2011 r., jednoznacznie wynika, iż u P. W. stwierdzono obecność mutacji (...) prowadzącej do dziedzicznej neuropatii wzrokowej L.;

2. naruszenia przepisu art. 68 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy istniały ku temu przesłanki.

W uzasadnieniu wskazano, że P. W. cierpi na dziedziczny zanik nerwów wzrokowych L.. Z uwagi na fakt, iż wskazana choroba ma charakter genetyczny, nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony cierpi na nią od urodzenia, w związku z czym uznać należy, iż całkowita niezdolność do pracy, jak i niezdolność do samodzielnej egzystencji, powstała u wymienionego na długo przed tym, niż wynika to z ustaleń Lekarza Orzecznika oraz Komisji Lekarskiej ZUS.

Podkreślono, że z dokumentacji medycznej będącej podstawą ustaleń Lekarza Orzecznika oraz Komisji Lekarskiej ZUS - w szczególności w postaci Karty informacyjnej nr (...) (...) Centrum (...) z dnia 23.05.2011 r. oraz wyniku badania genetycznego (...) z 11.05.2011 r. bezsprzecznie wynika, iż u P. W. wykryto obecność mutacji (...) prowadzącej do dziedzicznej neuropatii wzrokowej L., co stanowiło podstawę do rozpoznania klinicznego tejże choroby. Z powołanej dokumentacji wynika wprawdzie, że znaczne pogorszenie ostrości wzroku nastąpiło u P. W. w listopadzie 2010 r., tym niemniej podkreślić należy, że zaburzenia widzenia w stopniu uniemożliwiającym podjęcie pracy zarobkowej i samodzielną egzystencję występowały u wnioskodawcy znacznie wcześniej, a w istocie stan narządu wzroku P. W. pogarszał się sukcesywnie od chwili narodzin.

Wobec powyższych okoliczności, według odwołującego zupełnie niezrozumiałym jest, na jakiej podstawie w niniejszej sprawie ustalono datę powstania niezdolności do pracy oraz do samodzielnej egzystencji. Powyższej kwestii nie wyjaśnia rozstrzygnięcie Komisji Lekarskiej ZUS, opiniującej w sprawie w wyniku wniesienia sprzeciwu, jak również uzasadnienie zaskarżonej decyzji odmownej, która nie odnosi się do faktów wynikających z dokumentacji medycznej, a stanowi jedynie powielenie błędnych ustaleń, wobec czego niezbędnym jest powołanie dowodu z opinii biegłego lekarza genetyka oraz okulisty.

(odwołanie – k. 3-5)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, że całkowita niezdolność do pracy u wnioskodawcy powstała po ukończeniu 25 roku życia, a wobec tego brak jest podstaw do przyznania prawa do renty rodzinnej.

(odpowiedź na odwołanie – k. 7-7 verte)

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2023 roku tutejszy sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. pominął wnioski pełnomocnika wnioskodawcy w zakresie przesłuchania ubezpieczonego i dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu genetyki.

(postanowienie wydane na rozprawie w dniu 14 grudnia 2023 roku e-protokół (...):41:08 – 00:44:44 – płyta CD – k. 107)

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2023 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

(końcowe stanowiska stron - rozprawa z dnia 14 grudnia 2023 roku e-protokół (...):44:44 – 00:47:39– płyta CD – k. 107)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. W. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

Ojciec wnioskodawcy (K. W.) zmarł w dniu 12 sierpnia 1989 roku (ur. (...)).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 7 września 2022 roku wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika- swoją matkę H. W. w imieniu, której działał profesjonalny pełnomocnik złożył do ZUS wniosek o rentę rodzinną po zmarłym w dniu 12 sierpnia 1989 roku K. W..

(wniosek – k. 14-14 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 10 października 2022 roku ustalono, że ubezpieczony jest trwale całkowicie niezdolny do pracy. Data powstania całkowitej niezdolności do pracy: październik 2010. Całkowita niezdolność do pracy pozostaje w związku ze stanem narządu wzroku. Ubezpieczony jest trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji. Data powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji: sierpień 2011 roku.

(orzeczenie – k. 17-17 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Od w/w orzeczenia wnioskodawca wniósł sprzeciw do Komisji lekarskiej ZUS.

(okoliczność bezsporna)

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 8 listopada 2022 roku ustalono, że P. W. jest trwale całkowicie niezdolny do pracy. Ubezpieczony jest trwale niezdolny do samodzielnej egzystencji. Data powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji: 12.07.2011 roku. Całkowita niezdolność do pracy nie powstała przed 16 rokiem życia tj. przed 15.02.1999 r. albo w trakcie nauki tj. od 15.02.1999 r. do 15.02.2008 r.

(orzeczenie – k. 21-21 verte plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

W dniu 10 listopada 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 12 plik II załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Z punktu widzenia okulistyki u wnioskodawcy rozpoznano: dziedziczny zanik nerwów wzrokowych obu oczu-L., praktyczną ślepotę obu oczu. Dziedziczny zanik nerwu wzrokowego L. należy do grupy schorzeń o charakterze rodzinnym, dziedziczy się w sposób recesywny związany z płcią. Choroba dotyczy mężczyzn, najczęściej występuje w wieku około 20-30 lat. Podmiotowo występuje nagle obustronny, bardzo znaczny spadek ostrości wzroku. Analiza dokumentacji pozwala potwierdzić taki przebieg schorzenia u ubezpieczonego. U skarżącego obserwuje się znaczne pogorszenie widzenia od października /listopada 2010 r. Jak wynika z dokumentacji wnioskodawca jeszcze w dniu 15.02.2011 r. miał pełną ostrość wzroku oka lewego. $V.=0.08$ $V.=1.0$ z korekcją sph-0.25D-pełna ostrość wzroku oka lewego, a w marcu 2011 r. znaczny już spadek ostrości wzroku obu oczu. Przy pogorszeniu widzenia okiem prawym, stopniowo postępowało pogorszenie widzenia okiem lewym na przełomie od lutego 2011- do lipca 2011 z praktyczną już ślepotą obu oczu. Mimo że schorzenie ma podłoże genetyczne to ocenie podlega funkcja narządu wzroku. Jak wynika z dokumentacji, skoro wnioskodawca w dniu 15.02.2011 r. miał pełną ostrość wzroku oka lewego, to nie można uznać że całkowita niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji istniała przed lutym 2011 r., gdyż na tę okoliczność brak jest jakiegokolwiek dokumentacji medycznej pozwalającej uznać, że schorzenie wystąpiło wcześniej. Nie ma wątpliwości, że u ubezpieczonego istniała choroba, ale ocenie podlega stopień uszkodzenia funkcji narządu wzroku.

Wobec powyższego, nie można uznać iż całkowita niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji w przypadku wnioskodawcy powstała przed ukończeniem 16 roku życia, ani przed ukończeniem nauki w szkole do osiągnięcia 25 roku życia.

(pisemna podstawowa opinia biegłego z zakresu okulistyki – k. 37-38 verte, pisemna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu okulistyki – k. 57, ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu okulistyki złożona na rozprawie w dniu 14 grudnia 2023 roku e-protokół (...):03:30 – 00:14:58 i 00:15:59 – 00:37:21 – płyta CD – k. 107)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, opierając się na załączonych do akt sprawy aktach rentowych, dokumentacji medycznej wnioskodawcy, bowiem żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich rzetelności i autentyczności, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu, jak również w oparciu o opinie biegłego z zakresu okulistyki (dwie pisemne: podstawowa i uzupełniająca oraz jedna ustna uzupełniająca złożona na rozprawie w dniu 14 grudnia 2023 roku), uznając, że wskazane opinie stanowią w pełni wartościowy dowód w sprawie. Z tych też powodów, Sąd Okręgowy w pełni podzielił wnioski wynikające z opinii tego biegłego i oparł na nich ustalenia faktyczne.

Opinia ta została sporządzona przez biegłego o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawca. Została sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzę zawodową.

Zgodnie z art. 278 § 1 k.p.c., w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

Opinia biegłego więc ma na celu przedstawienie Sądowi wiadomości specjalnych, których sąd nie ma . Biegły ma za zadanie wskazać te wiadomości pod kątem wskazanym przez Sąd .

Opinia biegłego z zakresu okulistyki nie zawiera sprzeczności ani braków, które pozbawiałyby je mocy dowodowej, została przekonująco uzasadniona, a zawarty w niej końcowy wniosek orzeczniczy został przez biegłego logicznie uzasadniony.

Pełnomocnik wnioskodawcy kwestionował złożoną przez biegłego okulistę opinię wnosząc o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii. Biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na wszystkie pytania postawione w tezach dowodowych zakreślonych postanowieniem Sądu, jak i ustosunkował się do zarzutów pełnomocnika wnioskodawcy.

W trakcie składania ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 14 grudnia 2023 roku, biegły odniósł się również do pytań zadanych mu na tej rozprawie przez pełnomocnika wnioskodawcy, jak i tych sformułowanych w piśmie procesowym z dnia 10 października 2023 roku. Po wyjaśnieniach biegłego, strona powodowa nie zgłosiła dalszych zarzutów do opinii biegłego lek. med. Z. G., a zdaniem Sądu opinia ta jest pełnowartościowym środkiem dowodowym.

Biegłemu wypowiadającemu się w niniejszej sprawie nie można odmówić umiejętności i kwalifikacji niezbędnych do sporządzenia opinii. Biegły posiadał wystarczającą wiedzę z dziedziny medycyny, objętej zakresem przedmiotowym opinii. Jako specjalista z wieloletnim stażem pracy legitymował się również potrzebnym doświadczeniem zawodowym. Był zatem w stanie przedstawić fakty potrzebne do sporządzenia opinii, dokonać ich właściwej, obiektywnej analizy, jak też wyprowadzić poprawne wnioski, pozostające w zgodzie z zasadami sztuki lekarskiej oraz wiedzą z zakresu danej dziedziny medycyny.

Przedstawioną wyżej ocenę kwalifikacji i umiejętności biegłego wspiera treść sporządzonej przez niego opinii. Trzeba przede wszystkim zwrócić uwagę na dokładne ujęcie omawianych przez niego zagadnień.

Biegły z zakresu okulistyki podkreślił, że niewątpliwie schorzenie, na które cierpi wnioskodawca tj. dziedziczny zanik nerwu wzrokowego L. należy do grupy schorzeń o charakterze rodzinnym, ma podłoże genetyczne. Następnie w sposób szczegółowy wyjaśnił, że orzeczenie w jakiej dacie powstała całkowita niezdolność do pracy i samodzielnej egzystencji wnioskodawcy opiera się na ocenie funkcji narządu wzroku, jednakże nie sam fakt występowania choroby genetycznej ma decydujące znaczenie, ale dopiero upośledzenie funkcji narządu wzroku w przebiegu tej choroby jest czynnikiem decydującym o orzeczeniu. Stwierdzając powyższe biegły posłużył się pewnego rodzaju analogią nawiązując do innej jednostki chorobowej jaką jest cukrzyca, która również ma podłoże genetyczne. W jej przebiegu powikłania mogą wystąpić po 20,30 latach, a nawet później, lecz nie samo rozpoznanie cukrzycy, a dopiero powikłania w jej przebiegu upośledzające funkcję danych narządów są czynnikiem decydującym o stopniu orzeczenia. Z dokumentacji medycznej wnioskodawcy wynika, że jeszcze w dniu 15.02.2011 r. miał pełną ostrość wzroku oka lewego. Był to pierwszy tego typu zapis. Brak dokumentacji medycznej wnioskodawcy sprzed 2011 roku uniemożliwia ustalenie, że tego rodzaju schorzenie – ślepoty oka lewego wystąpiła u niego wcześniej. Zatem, skoro jeszcze w lutym 2011 r. wnioskodawca miał pełną ostrość wzroku oka lewego, to nie sposób uznać, że całkowita niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała u niego przed ukończeniem 16 roku życia, ani przed ukończeniem nauki w szkole do osiągnięcia 25 r. życia.

Stąd też Sąd Okręgowy nie widział potrzeby uzupełniania dotychczas wydanej w sprawie opinii, a tym bardziej – dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu genetyki.

Nie ulega wątpliwości, że dowód z opinii biegłego ma jak już wskazano powyżej szczególny charakter, korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Do dowodów tych nie mogą, więc mieć zastosowania wszystkie zasady o prowadzeniu dowodów. W konsekwencji Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyr. SN z 19.3.1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998, Nr 1, poz. 24). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Wskazać należy, że podstawą zakwestionowania opinii nie może być sam fakt, iż treść wydanej w sprawie opinii nie jest zbieżna z zapatrywaniami oraz stanowiskiem w sprawie danej strony. Innymi słowy, nie można kwestionować opinii tylko dlatego, że de facto strona nie jest zadowolona z opinii przedstawionej przez dotychczasowego biegłego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 1999 roku I PKN 20/99, opubl: Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2000, Nr 22, poz. 807; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, niepubl).

W ocenie Sądu przeprowadzanie dowodu z opinii biegłego genetyka służyłoby jedynie przedłużeniu postępowania sądowego oraz doprowadziłoby do zbędnego poniesienia dodatkowych kosztów związanych z jej opracowaniem. Dlatego też Sąd powołując się na przepis art. 235² § 1 pkt 3 i 5 k.p.c. oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego genetyka, gdyż biegły z zakresu okulistyki w swych dotychczasowych opiniach odniósł się już do zgłaszanych przez niego zarzutów i wątpliwości w sposób wyczerpujący.

Również zgłoszony przez pełnomocnika wnioskodawcy wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z zeznań wnioskodawcy nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż w ocenie Sądu wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności wymagające wiadomości specjalnych zostały już w sposób wyczerpujący wyjaśnione w dotychczas złożonej przez biegłego z zakresu okulistyki opinii i nie wymagają dalszego uzupełnienia. Kompetencje w zakresie oceny stanu zdrowia posiadają wyłącznie biegli sądowi legitymujący się odpowiednią wiedzą w tym zakresie, stosowną do występujących u wnioskodawcy rodzajów schorzeń, nie zaś on sam. Zasadnym zatem było pominięcie zeznań skarżącego jako nieprzydatnych do rozstrzygnięcia. Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia badanego, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Natomiast wynik opinii biegłego w żadnej mierze nie może być przedmiotem odmiennych ustaleń Sądu – wynikających z polemiki z wnioskami biegłego w dziedzinie wymagającej wiedzy specjalistycznej. W przeciwnym wypadku bowiem doszłoby do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do świadczenia rentowego, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1968 r., III PRN 66/68).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest niezasadne.

Zgodnie z treścią art. 65 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2023.0.1251), renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń. Przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy.

Zgodnie z art. 68 ust. 1 w/w ustawy, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

Z treści wymienionego przepisu wynika, zatem że dzieci mają prawo do rodzinnej renty, bez względu na wiek, jeśli w okresie, "o którym mowa w pkt 1 lub 2" - czyli do ukończenia 16 lat albo do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia.

Tak więc, bez względu na wiek, renta rodzinna przysługuje osobom wymienionym w art. 68, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie przed ukończeniem 16 lat lub w czasie nauki w szkole przed ukończeniem 25 lat. Dla przyznania renty rodzinnej dla dzieci bez względu na wiek istotny jest więc stopień powstania niezdolności do pracy, a także data jej powstania. Z punktu widzenia

ustalenia prawa do renty rodzinnej nie ma natomiast znaczenia, kiedy zostanie złożony wniosek o przyznanie renty rodzinnej. Data ta ma jednak wpływ na datę wypłaty świadczenia, gdyż prawo do świadczenia jest przyznawane od miesiąca zgłoszenia wniosku.

Niezdolność do pracy definiuje przepis art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgodnie z którym niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne /art. 13 ust. 1 ustawy/.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że kwestią sporną w niniejszej sprawie była data powstania całkowitej niezdolności do pracy u wnioskodawcy, tj. czy owa niezdolność powstała przed 16 rokiem życia bądź w trakcie nauki w szkole do 25 roku życia.

Ubiegając się o prawo do renty rodzinnej, ubezpieczony winien wykazać w niniejszym sporze, że ocena komisji lekarskiej ZUS, będąca podstawą zaskarżonej decyzji jest nietrafna. Zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. to na odwołującym się reprezentowanym przez profesjonalnego pełnomocnika spoczywał ciężar dowodowy w przedmiotowej sprawie, zatem to on powinien był udowodnić okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Sąd nie jest zaś zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.).

W treści zaskarżonej decyzji ZUS wskazał, że ubezpieczony został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy, ale niezdolność ta nie powstała przed 16 rokiem życia, tj. przed 15-02-1999 r., ani w trakcie nauki tj. od 15-02-1999 r. do 15-02-2008 r., a więc po ukończeniu 25 roku życia.

Dokonanie ustaleń w spornym zakresie wymagało wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., co skutkowało przeprowadzeniem dowodów z opinii biegłego, dysponującego specjalistyczną wiedzą odpowiednią dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy.

W tym zakresie Sąd skorzystał z opinii biegłego sądowego lekarza okulisty.

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że stanowisko organu rentowego, zajęte w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, jest trafne.

Ustalenia dokonane w toku przedmiotowej sprawy nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania wnioskodawcy prawa do spornego świadczenia. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało bowiem, że całkowita niezdolność do pracy wnioskodawcy, w rozumieniu art. 12 wskazanej powyżej ustawy nie powstała ani przed ukończeniem 16 roku życia ani w okresie nauki w szkole przed ukończeniem 25 roku życia.

Wynika to w sposób jednoznaczny z przedłożonej i stanowiącej pełnowartościowy dowód w sprawie, opinii biegłego okulisty o specjalizacji lekarskiej odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u wnioskodawcy.

W badaniu okulistycznym u wnioskodawcy rozpoznano: dziedziczny zanik nerwów wzrokowych obu oczu-L., praktyczną ślepotę obu oczu.

U skarżącego obserwuje się znaczne pogorszenie widzenia od października /listopada 2010 r. Jak wynika z dokumentacji medycznej, wnioskodawca jeszcze w dniu 15.02.2011 r. miał pełną ostrość wzroku oka lewego. V.=0.08 V.=1.0 z korekcją sph-0.25D-pełna ostrość wzroku oka lewego, a w marcu 2011 r. znaczny już spadek ostrości wzroku

obu oczu. Przy pogorszeniu widzenia okiem prawym, stopniowo postępowało pogorszenie widzenia okiem lewym na przełomie od lutego 2011- do lipca 2011 z praktyczną już ślepotą obu oczu. W przebiegu dziedzicznego zaniku nerwu wzrokowego L. można zaobserwować nagły obustronny, bardzo znaczny spadek ostrości wzroku. Analiza dokumentacji medycznej pozwalała potwierdzić taki przebieg schorzenia u wnioskodawcy. Nie budzi wątpliwości, że w 2011 roku wnioskodawca cierpiał na tego rodzaju schorzenie, jednakże sam fakt jego rozpoznania a priori, nie powoduje niezdolności do pracy, a dopiero upośledzenie funkcji narządu wzroku w przebiegu tej choroby jest czynnikiem decydującym o orzeczeniu. Sąd Okręgowy nie neguje, że jednostka chorobowa w postaci dziedzicznego zaniku nerwów wzrokowych obu oczu-L. ma charakter genetyczny. Jednakże jak wynika z dokumentacji medycznej, wnioskodawca w dniu 15 lutego 2011 roku miał pełną ostrość wzroku oka lewego, zatem nie można uznać, że całkowita niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji powstała u niego przed ukończeniem 16 roku życia, ani przed ukończeniem nauki w szkole do osiągnięcia 25 r. życia.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że wnioskodawca nie spełnił wymaganych prawem warunków do uzyskania renty rodzinnej opisanych treścią art. 68, przywołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W myśl art. 100 ust. 1. ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń, określonych w ustawie, powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków, wymaganych do nabycia tego prawa.

W oparciu o wskazane okoliczności, skarżącemu nie przysługuje renta rodzinna, po zmarłym ojcu.

W tej sytuacji Sąd Okręgowy, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz w oparciu o obowiązujące przepisy prawa przyjął, że odwołanie wnioskodawcy było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu.